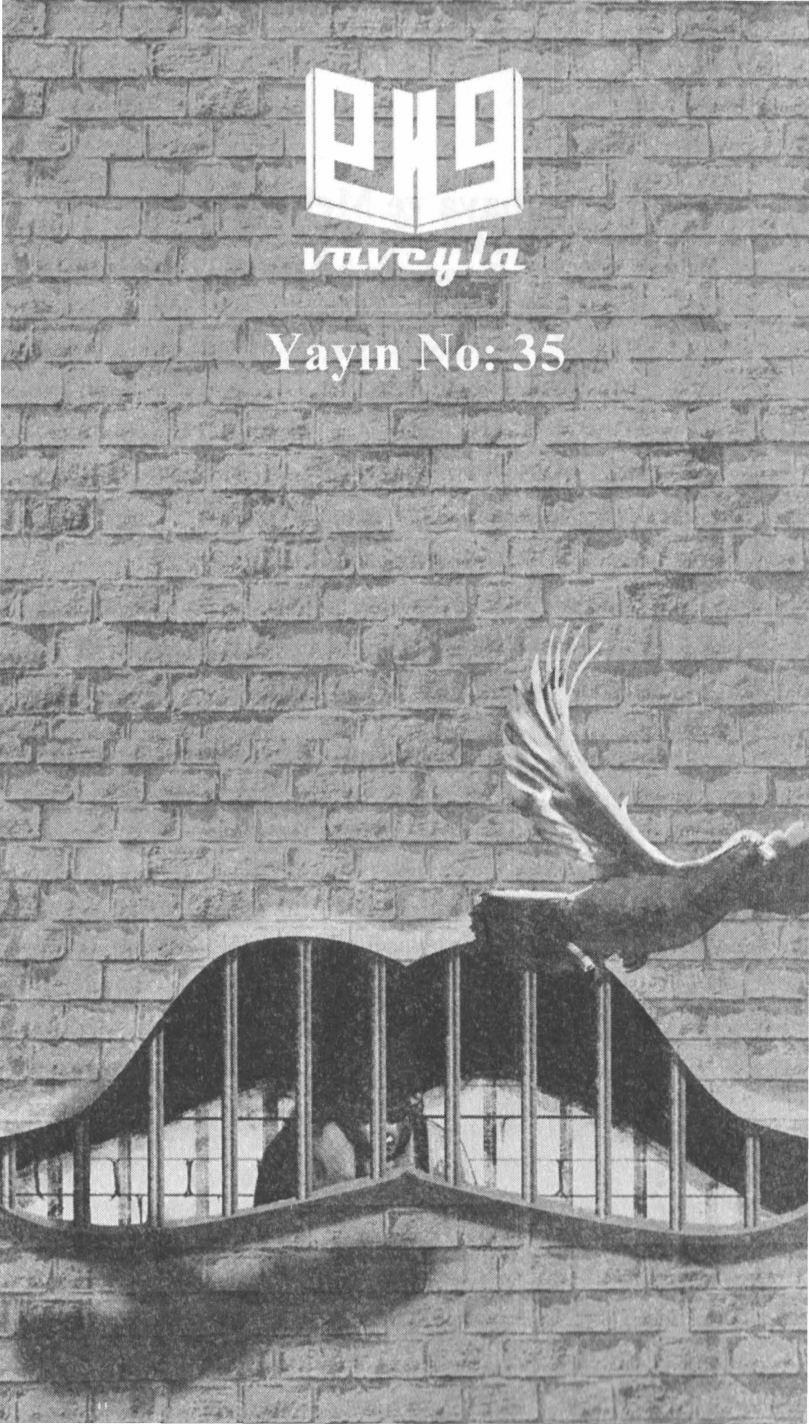
Ümit DAĞCI

BABAYA VE MEKTUPLARIM

Mektup

2. BASKI

vaveyla
Yayın No: 35

Babaya ve Mektuplarım

Yazar: Ümit DAĞCI
Türü: Mektup
ISBN: 978-605-69120-6-1

1. Baskı: Nisan 2019
2. Baskı: Haziran 2021
Toplam Baskı: 500 Adet

Yayın Yönetmeni: Ümit DAĞCI
Editör: Arzu ALAN
Redaksiyon: İrem BAYIN
Kapak Resim: Efecan SEZER
Grafik Tasarım: Uğur ESEN

Vaveyla Yayıncılık San. ve Tic. LTD. ŞTİ.
Tunahan Mah. 211. Cad. No: 8B/11 Eryaman
Etimesgut/Ankara
Sertifika No:40852
☎: 0532.219.08.72
✉: vaveylayayincilik@gmail.com

© Bu kitabın her hakkı saklıdır. Yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz, kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılamaz.

Baskı: Bil Ofset Matbaa
Altınbaş Mah. Tesviyeci Sok. No:7/5
Altındağ/Ankara Sertifika No: 23261

Babaya & Mektuplarım

Ümit DAĞCI

varoyla

Baba,

"Senin başkalarına duyduğun güvensizlik, benim kendime duyduğum güvensizliğin yanında hiç kalır, işte beni böyle yetiştirdin. İlişkimizin açıklamasına yeni malzemeler katan bu suçlamayı haklı bulduğumu inkâr etmiyorum." Franz Kafka'nın *Babaya Mektup*'undaki bu sözler yıllardır yazmak istediğim mektuba başlamama vesile oldu.

Sözlerime Kafka gibi "Sevgili Baba" diye başlamayı ne çok isterdim. Lakin ben Franz gibi sözlerimin sakinliğini hâlâ bulmuş değilim, bulacağımı da hiç sanmıyorum. Gerçi bulsam da karşımda bunu kabul edecek kimse yok. Evet yok... "Baba" kelimesini söylerken kendine kızan birinin "Sevgili Baba" yazabileceğini de sanmıyorum. Yazdıklarımı düşünüyorum, sesimi duyurmak için yazdığım onca kelimeyi... Sadece koskoca bir hiç görüyorum. Belki de hiç olan benimdir. Duygularını, yaşadıklarını bastırmak için aldığı ilaçlarla yok olan bir yazar olduğunu duyumsamayan ben...

Anne özlemini yazdığım romanlarda yaşadım, yaşıyorum ve yaşamak için yazmaya devam edeceğim. Ama baba özlemini yaşadığımı hissedemediğim için bu özlemimi yarattığım karakterlere yükleyemiyorum. Bana yabancı olan bu "baba" kelimesini her söylediğimde içimde bir sıkıntı başlıyor. Korkmaya başlıyorum. Kalbimin tüm sesleri susuyor, sadece sıkışmışlık içindeki atışının gürültüsünü duyuyorum. Ellerim titriyor. "Ayaklarımın bağı çözüldü." sözünün gerçekliğini yaşıyorum. Enerjim tükeniyor. Gözlerim boşluğa düşüyor. En kötüsü sıkışıyorum... Bu sıkışmışlık bendeki tabut korkusunu tetikliyor. Ve Tanrı'nın var olmasından korkmaya başlıyorum. Ya o toprağın altında -Tanrı varsa ruhumuz da vardır- ruhum bedenime sıkışır ve orada kalırsa, hareket edemezsem... İşte en büyük psikolojik işkencemle karşı karşıyayım. Yıllarca gittiğim doktorlara dahi söyleyemediğim sorunumu sonunda söylüyorum. Ben orada kalamam. Orada sıkışırsam ellerimi hareket ettiremeyeceğim için kaşınamam. Kaşınamazsam çıldırırım. Korkuyorum baba hem de çok fazla korkuyorum. En büyük korkum olan sıkışmışlıktan daha fazla korkuyorum, onu yaşayabilme ihtimalinden.

Tek bir "keşke"m var: Bir babam olsaydı, sarhoş olsaydı, beni her gün dövseydi. Fakir olsaydı, aç kalsaydım. Veya beni organ mafyasına satacak kadar şerefsiz olsaydı. Olsaydı da beni bu dünyada yalnız yaşamaya mahkûm etmeseydi. Kendine güvensizliğini bana aşılayan ve tutması için karantina altında yaşatarak büyüten sen olmasaydın. *Satranç* kitabını anlatırken, "Beni çarmıha gerin ama psikolojik iş-

kence yapmayın." diyeceğiniz şekilde anlatıyorum. İşte orada da adamı alıyorlar, en lüks otelin bir odasına -camlar kapalı- yerleştiriyorlar. Orada yaşıyor. İşte sen bana bunu yaptın. Kanatlarını -o kadar büyüktüler ki güneşi görmem çok uzun zamanı aldı- üstüme örttün; orada yaşayınca güvende olduğumu gösterdin. Lakin sen benden önce ölürsen nasıl yaşayacağımı öğretmedin. Ama ben aptal -aptal olmayı çok diledim- değildim. Bu gerçekle yüzleşmeye başladığımda sorguladım ve şu sonuca vardım: Aramızda kapanması mümkün olmayan mesafelerde yaşıyoruz. Bu kadar uzaktayken bile beni insanlar içinde yalnız bırakmayı başarıyorsun.

Mektubun başında yazdım mı bilmiyorum -bu yazı bitene kadar geri dönmeyeceğim çünkü baştan okursam silerim ve bir başka bahara kalır- ama yazmaya başlamadan önce ilk cümle olarak "Yalnız öleceğim, belki cenazeme yüz binlerce kişi gelecek ama ben yalnız öleceğim." yazmayı planlamıştım. Gelecekle ilgili bildiğim tek gerçek bu... Sen olmayacaksın, ailem olmayacak, senin sayende çekirdek ailem bile olmayacak. Şimdi burada sebeplerini yazsam anlamayacaksın, bu nedenle yazmıyorum. Aslında "anlamayacaksın" kelimesini yanlış kullandım, özür dilerim. Sen yaptıklarını bilerek yapıyorsun. Yaptıklarının sonucunun bana neler yaşattığını çok iyi biliyorsun. Ve en kötüsü bundan mutluluk duyuyorsun. Çünkü sen beni hiçbir zaman sevmedin, her vakit seviyormuş gibi yaptın lakin sevmedin. Bunu biliyorum çünkü bana bakarken gözlerin bir kere bile

parlamadı. Gözlerin parlayarak bakmanın / bakılmanın nasıl bir ışık saçtığını biliyorum. İşte senden bana bu kaldı. Duygusuz, ışıksız bakmak... Çocuklarıma bakarak onların yolunu aydınlatmak istiyorum. Başaramıyorum. Onların mutlu yaşayabilmeleri için geleceklerini kuruyorum ama onlara yüreklerini ısıtacak bakışı veremiyorum. Veremeyeceğim...

"Baba" kelimesini söylediğimde hissettiklerimi, yazdığımı anımsıyorum. İşte o duygular, bu kelimelerin ileriye gitmesini zorlaştırıyor. Özellikle "baba" kelimesini yazmamaya çalıştığım hâlde engellemeye çalışıyor. Yazmasam da ekranda, benden nefret eden o bakışların var. Olsun, bu mektup bittiğinde seni - İzin verseler ağaçlardan bir dağ yapar bedenini yakarım. Küllerini ıssızlığa savururum. Çünkü ben yalnız öleceğim. Senin de yalnız öldüğünü ve yalnızlıkta unutulacağını sana anımsatmak için.- gömeceğim. Üstüne toprak atarken ölen duygularımı doğurmak için ağlamak isterim; uzun zamandır ağlayamıyorum. Ağlayamayan insanın yaşayan bir ölü olduğunu biliyorum. Bu nedenden ağlamak isterim. Ha, bir daha o mezarın başına gelmeyeceğimi de biliyorum. Gelirsem seni affetmek isteyeceğim, belki de affedeceğim. Sen mezarda bile seni affettiğim için beni bir kere daha yıkacaksın. Nasıl yaparsın bilmiyorum ama yaparsın. Senin tek bir isteğin var: Yaşayamadığın insani duyguları benim de yaşayamamam... Tek olmadığını bilmek sana yaşam kaynağı oluyor. Geride ne bıraktığını önemsemiyorsun, önemsemenin ne olduğunu da asla bilemeyeceksin.

Sigarayı bıraktım, içki içemiyorum. Bu bende senden daha fazla eksiklik yaratıyor. İçki sofrasında fazlasıyla sigara da içerdim. Masadan kalkıp yatağıma gittiğim vakit de seni unuturdum. Göğüs kafesimin şişkinliği, senin bende yarattıklarından değil de sigara dumanından olurdu. İşte tek sevdiğim vakitler onlardı. Ve şimdi o anları da yaşayamıyorum. Ama daha iyisini bulacağımı biliyorum. İnsanı daha hızlı öldüren otlar var. Bu aklımdan çıkmıyor. Bir şekilde seni unutmalıyım. Sen yaşamadın, yaşamıyorsun, yaşamayacaksın; bu gerçeği öğrenmem gerek. En azından hissetmem lazım.

Bundan sonra yazdıklarım anlamsızlaşabilir. İlk defa zoraki yazıyorum. Hayal edemeden, yazdıklarımı yaşayamadan kaleme döküyorum. Yaşadıklarımı bile hayal edemeyecek duruma getirdin beni... Sana tek bir sorum -bu sorunun cevabı ne olursa olsun; şunu bil, aramızdaki mesafenin açılmaktan başka hareketi olmayacak- var: Mutlu musun? Ben mutlu değilim, senden uzakta olduğum için değil -bunu özellikle belirteyim- sen öldüğün için. Sadece farkında değilsin. Ölüler geri gelemez. İşin kötüsü ben de öldüm. Hele iki ölü karşılıklı konuşamaz. Benim mutsuzluğum; mutlu olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuş bir kişi olarak öleceğimi bilmemden...

Eğer bu yazdıklarımı okursan yine bir bok beceremediğimi söyleyeceğini biliyorum. Ben doğru da yapsam "ben" yaptığım için yanlıştır. Bak bir şey öğrenmişim. Kendimin Kocaman Hiç olduğunu...

İlk defa doğru yaptım. Ne kadar aptalım değil mi? Benim yaptığım yanlıştır. Ama bu kelimeler içinde isyan bulamayacaksın, sana karşı öfkemi kusmayacağım. Çünkü sen o zaman mutlu olursun, başaramadığımı görerek mutlu olursun. Seni asla ben mutlu etmeyeceğim. Sen, "Keşke çakal olsaydın. Pavyonda para yeseydin. Uyuşturucu içseydin de yazı yazmasaydın." demiştin. Ben yazacağım, sen mutsuz olacaksın.

Yazdıklarım Franz gibi edebî olmadı, biliyorum. Olamaz da... Olsun... Bir şeye dikkat ettin mi diyeceğim ama kelimelerimi boşuna sarf etmiş olacağım. Ben açıklayayım. Franz bana yakın, Kafka sana... Ben Stefan'ım, sen ise Zweig'sin... Sana neden yazarlardan bahsettiğimi söyleyeyim. Ben bir "Kocaman Hiç"im, onlar da "hiç"likten var olmayı bilenler. Ben var olmayı bilemeyeceğim. "Hiç" öğrenemeyeceğim. Franz'ın ezilmişliğini, Stefan'ın korkaklığını yaşıyorum. Her geçen vakit de insanlardan uzaklaşıyorum, korkularımla ölüme yaklaşıyorum. Bu zaman hangi enerji kırılmasıyla bitecek bilmiyorum lakin tek bildiğim daha önce de yazdığım gibi yalnız ölecek olmam. Belki bu ay batımında, belki de yarınki güneş doğumunda veya bir kazada, bilmiyorum.

Ben kararlarımın arkasında durmayı öğrendim lakin içimdeki ben öldükten sonra... Fakat bunun için sana teşekkür etmeliyim. Ben "Ümit" olarak öleceğim, senin evladın olarak değil.

Yeter! Sıkıldım, yarım bırakmalıyım. Ama daha yarıya gelmedim. Bu mektubu da yarım bırakacağım. Çünkü ben hiçbir işi tam yapamadım değil mi? Evet, öyle oldu. Aslında tamamladığım işleri de sen yarım gördün. Doğrularımı yanlış gördüğün gibi... Benim tam yaptığım tek doğru iş; hikâyelerim oldu, onlar da yarım kaldı ya da yarım bir yazarın tamıydı. Bunu dahi çözemiyorum.

Baba sen haklıydın... Bak! Bir mektup yazmayı bile beceremiyorum. Biraz yeteneğim olsa burada seninle hiç yapmadığımız konuşmayı yapabilirdim. Veya yaşayamadıklarımızı yaşayabilirdim. Belki gerçek "sen"le olmazdı ama hayalimde bir baba yaratabilirdim. Hiç içten bana sarılmayan babam, bana sarılırdı. Onun güvenini hisseder, dünyayı değiştirebilirdim. Evet, evet bunu yapabilirdim. Ama içimden gelmiyor. Seninle neşeli bir yemek masasında oturma düşüncesi bile beni korkutuyor. Bir baba hayali bile benim üşümeme sebep oluyor. Ben artık üşümek istemiyorum. Kendime hayalî arkadaşlar yaratabilirim, kardeş yaratabilirim; hatta bir anne, bir çocuk, bir eş ya da yeni bir insanlık yaratabilirim. Lakin bir baba yaratamıyorum. Ya... Ya o da sana benzerse... Her zaman yaptığım hatayı tekrar yaparsam... En mutlu olduğum anda senin nefret dolu o bakışını atarsa... Kaldıramam, bir daha ayağa kalkamam. Ayağa kalkamamak beni -Tanrı var olsa da- tüm evrenlerde öldürür. Bu dünya denen evrende ölmek sorun değil ama diğer evrenlerde ölmek son anımda canımı yakar.

"Dünya denen evren..." sözlerini kullandım. Benim diğer yazılarımı okusaydın, çelişkimi anlardın. Evrenlere, tanrılara bakış açımı anlardın. Veya bir sefer, bir sefer... Ne olurdu be baba, karşına alsaydın, bir sefer hikâyelerimden birini anlatmamı isteseydin, ne olurdu be baba... Bir kere ne istediğimi sorsaydın. Beni bu evrene getirirken sormadın, eyvallah. Ama dünyaya geldikten sonra sorabilirdin. Sormadın. Ha, bugünden sonra sorsan da değişen bir şey olmaz. Karşılıklı otursak bile benim sandalyem de, senin sandalyen de boş olur. Büyük Hiç'in evladı Kocaman Hiç... Hiçlik görünmez, hissedilir. Bak söylemeyi unuttum. Benden hissetme yeteneğimi çalamadın. Özellikle "çalamadın" kelimesini kullanıyorum. Çünkü sen benden beni çaldın, sen bir hırsızsın. Hayat çalan, aciz bir hırsız... Yine öfkeme yenildim. Bir yere yazmıştım, sakin olacağım diye ama yine beceriksiz biri olduğum için yapamadım. Sana olan öfkemi yazdım. Olsun, sen bunları okumayacağına göre sıkıntı yok.

Sohbet demiştim, seninle sohbet etsem peygamberler üstüne konuşmak isterim. Çünkü hepsinin bir günahı vardı, Baba -Tanrı- onları affetti ve cennetine aldı. Sana bunları anlatırdım. Âdem Peygamber'i, İbrahim Peygamber'i, Musa Peygamber'i ve nicelerini anlatırdım. Evlerine giderken nasıl huzurlu olduklarını anlatırdım. "Baba" demenin aslında huzur getiren bir kelime olması gerektiğini anlatırdım. Sen dinlemek isteseydin saatlerce bıkmadan, usanmadan anlatırdım. Belki bu senin için değil de benim kendimi bulmam için olurdu. Ve senden "Ben baba-

yım!" demeni beklerdim. Ama sen, "Yok olacağız." korkularını söylerdin. Hani demiştim ya hayalimde bile baba figürü yaratmayacağım diye, işte bu nedenden. Benliğimi o kadar yok ettin ki içinden ne sen ne de bir baba çıkıyor.

Biraz yüzleşelim mi? Ben kendimle zaman zaman yüzleşiyorum. Hadi şimdi yüzleşelim. Eteğimizdeki taşları dökelim, yeter taşıdığımız. Aynadan başlayalım. Ben baktığımda karanlık görüyorum. Gecenin içinde yine de o karanlığı görüyorum. Benim karanlığımın siyahı bana özel, kimse göremese de bana özel bir renk var. Bu özelliğin içinde duygusuzluk var. Sana benzeme hususunda çekingenliklerim var. Yaşadıklarımı yaşatma endişesi var. Bedenine sıkışmış kişilikler var. Kaçıp gitmek isteyen ama gidemeyen ve savaşmaya mecbur kalmışlık var. Neye olduğunu bilmediğim bir özlemim var. Var da var... Sende ne var?

Umurumda değil... Umurumda değil, diye haykırmak istiyorum. Bazen de haykırıyorum: UMURUMDA DEĞİL... Sana da haykırıyorum, umurumda değil... Umurumda değil. Yüzün asıldı. "Umurunda değilse git." diyorsun. Sormuyorsun, duyacaklarının yükü altında ezilmemek için sormuyorsun, soramıyorsun, sormayacaksın. Canın sağ olsun lakin benden uzak olsun. Yalnızlığım da beni terk etti. O yüzden haykırıyorum: UMURUMDA DEĞİL... UMURUMDA DEĞİL. Lakin bunları yazarken çalışma masamın küçüklüğünden kolum boşlukta ağrımaya başladı. Bense gülümsüyorum. Ağrıları ben seçtim,

işte bundan umurumda değil... Benim için alınmış o kahve bardağım yok, elimde kâğıttan basit bir bardak var, içindeki kahve ucuz olsun, benim yolum kendi yolum, işte bundan umurumda değil. Ha bunlar basit, daha büyükleri var. Mesela çocuklarım... Onları elimden alma çaban var ya işte o da umurumda değil. Bugün alsan yarın olacak, onlar okuyacak, merak edecek, yazılarımla beni tanıyacak ve ertesi gün olacak... İşte o gün, onlar bende olacak; belki geç olacak ama en azından fikirleri özgür olacak. Güdümlü insan olmayacaklar. Yollarını kendileri çizecekler. Acı çekecekler ama seçimlerini kendileri yapacaklar. İşte bundan umurumda değil... O vakit sen ne yapacaksın?

Veda yaklaşıyor. Biraz sonra vedalaşacağız. Bu veda yeni bir başlangıç olmayacak. Bir bitiş... Yok, bitiş de olmayacak. Koskoca boşluk olacak, ben boşluğa sığamayacağım. Yetmeyecek ne yazarsam yazayım, vedadan önce yarım kalacağım. Yazamadığım için yarım kalacağım. Duygularımı anlatmaya yetmeyen edebiyatımdan dolayı yarım kalacağım. Tüm mektubu büyük harflerle yazsam sesim çıkmadığı için yarım kalacağım. Bu yarım kalma; yalnızlığımı da yarım bırakacak, yarım kalan yalnızlığımda yarım kalacağım. Ölümüm... Ölümüm de yarım kalacak. Sen bana ne yaptın biliyor musun? Sen beni yarım bıraktın...

İnsanlar öleceği tarihi bilse dünya çekilmez olur derler ya bu bana ters... Ben bilmek isterdim. Ne yapardım sigaraya başlardım. Tek yapacağım bu

olurdu. Bu işi tam yapıyorum; eksiksiz, hatasız, kusursuz, mükemmel... Ben çok güzel sigara içiyorum. Sigarayı dudaklarımın arasına aldığımda bir güç geliyor bana, sanki dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü insanı gibi hissediyorum kendimi. Hele elimde kibrit varsa havam değişiyor. Benden daha memnunu ve kaygısızı kalmıyor. Kibrit çöpünün çıkardığı ses tüm sesleri bastırıyor, kokusu tüm kokuları örtüyor. Sigaranın ateşle ilk buluştuğunda çıkardığı ışık güneşten daha güçlü oluyor. Çektiğim dumanı yutarken benden uzun yaşayan kimse kalmıyor. Dumanı üflerken cennette oluyorum. Bak işte, ben sigarayı adam gibi içiyorum. Ölümüme saatler kala yüksek bir yere oturur sigara içerdim. Kimseyle vedalaşmazdım. Sigaramı içerdim ve yaşamadığım huzuru yaşardım. Ağlardım hem de çok ağlardım yalan değil, ömrüm boyu adam gibi ağlayamadığıma ağlardım. Yarım kalacak hikâyelerime ağlardım. Ama inan öleceğim için ağlamazdım.

Hani ikide bir mesafeler kapanmaz, daha da açılır diye yazıyorum ya nedenini hatırladım. Bu sana yazdığım -ilki tam olarak sana değildi, senin ardından yazılan mektuptu- ikinci mektup, o zamanlar biraz daha sertti kalemim. Sen onu da okumamışsındır. Bunu da okumayacaksın. Ama onu da araya sıkıştırmak istiyorum:

"Misafirim vardı, içten bir muhabbet devam ediyordu. Babamın ölüm haberini aldığım zaman sadece dinledim telefonun öbür ucundan gelen sesi. Uzun uzun anlattı babamın yıllardır nasıl yavaş ya-

vaş öldüğünü. Artık bitmişti, bu son ölümüydü. Uzun, acılı bir yol olsa da benim için bitmişti. Telefonu kapattım, yerimden dahi kalkmadım. Sohbet etmeye devam etmek istiyordum. Aslında insanın bu durumda üzülmesi gerekirdi. O hisler bende yoktu, yüreğimin o kısmı boştu; meğerse hiç dolmamıştı. O nedenle içi boş küp ne kadar sallansa da içinde dalga olmaz mantığıyla yüreğim ve küp aynı olmuştu.

Tek kaldığım zaman ceketimin iç cebinden viski mataramı çıkarttım. Büyük bir yudum aldım. Yaktı boğazımdan başlayarak aşağıya doğru. Yüreğimin etrafı büyük kütüklerle çevrilmiş ve ateşe verilmişti. Yanıyordu yüreğim ama dumanı yoktu. Duman da lazımdı, yaktığım sigaradan derin bir nefes aldım. Tüm dumanı çektim yüreğime, çektim ki ateşle bir olsun diye. Sonra yavaşça dışarıya üflerken ateşin dumanını, yüreğimin boş olan kısmının yanında dolu olduğunu sandığım kısmı da yanmıştı. Ama ben sonradan anlayacaktım orasını.

Akşama kadar oturdum koltukta, hiçbir iş yapmadım. Hava kararınca sakince kalktım yerimden, eve gittim. Yatağıma yatarken aslında hiç olmamış babamı gömmenin huzuruyla derin bir uykuya daldım."

İşte değişmeyen yaşamım. Bundan dolayı mesafeleri daha fazla açıyorum. Açmaya da devam edeceğim.

Bu mektubu yazmaya başlamadan önce bir türkü dinlemeye başladım: "Babanın Şarkısı - Kerem Ke-

<ceç" Aslında ismi, "Babanın Türküsü (Oğul)" ancak >ir diziden sonra ismi değişti. İşte orada baba oğlunu vuruyor, keşke -tek "keşke"m var demiştim işte, bu da ona ek olan "keşke"lerim- benim babam da onun gibi olsaydı. Baştan beni terk etseydi. Onun yüzünden gerçek çileyi çekseydim. Sonunda beni vursaydı. Dağın başında isimsiz bir mezara gömseydi. Gömseydi de bir sefer -gerçek anlamda bir sefer- benim için bir damla gözyaşı dökseydi. Yeterdi be...

Artık sonlandırmalıyım. Bitirmeliyim. Kelimelerim ağırlaşmaya başlayacak. Gömdüğüm acılarım gün yüzüne çıkacak, "intikam" diyecek. Bunlar olmayacak, olmadan sona gelmeliyim. Vedalaşmaları sevmem ama yapmalıyım. "Elveda baba!" demeliyim.

Belki de *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* gibi yazmalıyım. Sondan sonra yazar gibi artık hiçbir şeyin öneminin olmadığını bildiğin anda yaşadığın hissizlik gibi yazmalıyım. Gerçi onunki yabancı birineydi. Ama çok âşıktı. Yazar yavşağın tekiydi. Yine de bilinmeyen kadın sakindi. Bittiğini biliyordu Yazar R'nin mektubu okuduğunda kendisinin ölmüş olacağını bildiği sakinlikte yazmak istiyorum. Acele etmeden. Yavaş ve içten, akıl süzgecinden geçmiş şekilde... Olmaz değil mi, olmaz. Acele etmemiz gerek. Alacağımız önemli kararları bile saniyeler içinde vermeliyiz. Sen böyle gördün. Ve sen gördüysen doğrudur, ilahi ışıktan daha gerçektir. Düşünmeden arkamdan koşanlardan kaçarmış gibi hızlı yazmalıyım. Bak senin bir hatanı senin bana öğretmedi-

ğin şekilde sana söyledim. Ne güzel bir duygu... Kendi çabanla öğrenmek ve onun doğru olduğunu bilmek... İçimdeki huzursuzluk kayboldu. Şu an bu kelimeleri yazarken ilk defa çaresiz değilim. Umudun düşmanı çaresizlik... Aslında ne kadar kolaymış, gözümün önünde duruyormuş. Her gün kullandığım kelimelerin gücünü görememek... Gülüyorum. İçten endişe etmeden gülüyorum. Çok sürmeyecek, en azından unuttuğum gülmeyi hatırladım. Bir söyleşide demiştim. Kafayı yememek için yazıyorum diye. Şimdi yazdım ve rahatladım. Sanki şu an sana değil de insanlara yazıyorum. Senin yokluğun beni var ediyor. Belki de bu hastalığımın nedeni sensin. Bilemiyorum.

Bilemediklerim arasında güneş doğarken oturduğum kaldırım kenarında düşündüklerim -aslında düşündüklerim değil, tek isteğim- de vardı. Gitmek... Uzaklara, tek başıma kalabileceğim bir zaman dilimine veya bir yere... O zamanlar yazmıyordum. Yazdıklarımı sakladığım vakitlerdi. Kalabalık bir aileydik lakin ben bugünlerimi istiyordum. Bak, bildiğim yahut hayal ettiğim ve başardığım bir iş daha var. Burası benim için başarı olsa da bu başarı senin... Bir çocuğun nefes aldığı sürece sadece kaçmayı hayal etmesi babasının başarısıdır.

Dediklerim, yazdıklarım fazlasıyla karışıktır. Bazen ben bile anlamakta zorlanıyorum. Kötü olansa insanların anlamasını bekliyorum. En büyük zaafım... Anlayamadığımı, insanların anlamasını beklemek... Belki gelecekte anlayacaklar. İsmim klasik

olacak. Ne aptallık değil mi? Lakin üzülme, senin böyle bir derdin yok. Asla ve asla anlaşılmak gibi bir derdin olmadı. Seni anlayan ve işleri bozan ben hariç...

Sana bir gerçeği daha yazmak istiyorum. Biraz da haklı olduğun konuları konuşalım. Ben ilahi bir ışıktım. Tanrı da şalterimi indirdi. Beni sevmeyen tek sen değilsin. Bunu bilmen seni sevindirir. Ona çok dua ettim. Lakin baştan beni defolu yarattığı için yapacağı hiçbir şey yoktu. İade de almadı, almıyor. Kaldım ortada. Gidecek yerim de yok, zaman dilimi de... Senin en büyük başarınım ben. İstediğin şekilde yonttun ve tek bir şarkıyı saatlerce dinleyen ama tek kelimesini bile ezberleyemeyen bir kişiyi insanların içine saldın. Dünyaya dert yarattın. Kendinle gurur duy.

Zaman! Zaman dilimi diyorum. Bunu açıklama ihtiyacı duydum. Aptal olduğumu biliyorsun. Bu da onlardan biri... Benim zaman dilimim; senin bildiğin yıl veya saat kavramlarından biraz farklı.) Geçmişe veya geleceğe gitmek gibi değil. Şu an oturduğum ve yazdıklarımın bana verdiği acıları unutabileceğim bir ortama gidebilmek, oradaki insanlarla gülerek sohbet edip bir an -senin bildiğin an- gerçek beni unutmak zaman dilimi değişikliği olarak geliyor bana yahut ben öyle algılıyorum.

Delirmediğim için üzgünsün biliyorum. Eskiden olsa beni deli -Bu arada delirmenin çok kolay olmadığını öğrendim.- olarak anarlardı. Ama şimdiki vakitte deliliğin terimlerini arttırdılar. Ben bu terimler-

den birkaçını taşıyorum lakin deli demiyorlar. Ben de o raporu vermelerini isterdim ama vermiyorlar. Konuşurken yaptığım bazı hareketler beden dili olarak adlandırılıyor. Bir anda sinirlenmem, geçmiş travmaların -Tabii bunların tıbbı terimleri var. Onlarla seni boğmak istemiyorum.- ortaya çıkması... Veya aşırı mutsuzluğumu takıntılarıma bağlıyorlar. Evet evet takıntılar... Aslında benim için önemli noktalar. Bunun üstüne konuşmak gerekiyor. Takıntılı insan -Bu arada kendim için insan kelimesini kullanıyorum ama bu sadece alışkanlık. Defolu ürün dediğimi sen anla...- olduğumu bilmiyordum. Ufak takıntılarım; eşyalarımın yerinin değişmesi, sabah kalktığımda -bunu uyandığım şeklinde yazmalıyım- konuşmak istememem ve benimle konuşan insanları kırmam yahut işlerimin küçük ayrıntılarına takılmam gibi şeyler.... Büyük takıntılarım ise yaşadıklarımı değiştirme isteği ve o zamanları "şimdi"yle bir araya getirme çabası... Lakin öğrendim. Zaman denen olguyu geçmiş, şimdiki veya gelecek kavramlarını uçlarından tutarak birleştiremiyorsun. Başararak iki kavramı aynı paralele getirsen dahi sen -burada ki sen "ben" anlamında- değişmiş oluyorsun. Yani yine başaramamış oluyorsun. Bir sefer daha kaybetmenin hüsranını yaşayarak yeniden başlamak için ümit arıyorsun.

Saçmalıklarla dolu saçma bir yaşamdan anlatılmak istenilenler, saçmalıktan öteye gidemiyor. Değersiz taşlardan daha basit bir hayat sürüyorsan -buraya bir "ki" eki koymak isterdim lakin cümleyi çok bozacak- dışlanmak çok kolay oluyor. İnsanla-

rın hayatlarına dokunduğunu hissettirmeden yapıyorsan -işte "ki" eki lazım- anlaşılamıyorsun. Gerçi böyle bir derdim de yok. Bu -yok kelimesinde- dediğimde ciddiyim. Kendimi başkalarına karşı kanıtlamak gibi bir sorunum kalmadı. Başlarda vardı çünkü yaşamımda sen vardın "ki" böyle olmak zorundaydı. Şimdiyse sadece kendim biliyorum. Bu da bana yetiyor. Hatta bir zamanlar gösterme çabalarım içinde minik -kısa kelimesi kullanılması gerekli biliyorum. Ama ben böyle tanımlamak istedim- bir yazı yazmıştım: "'Gençler; umut demek, umut varsa gelecek var demek... Ben onlara inandım, sizler de inanın demeyeceğim. Var olmanızı veya yok olmanızı sizlere bırakıyorum. Biz var olmayı seçtik, sadece bilmenizi istedim.' sözlerimle çıktığım/çıktığımız yolda 'Ormanın derinliklerinde güneş görmeyen bir ağaç olabilirim. Sesim dağlarda yankılanamayacak kadar az olabilir. Belki ufak bir kıvılcım büyüyecek, yakacak, beni yok edecek. Olsun ben tohumlarımı rüzgâra savurdum. Bir gün, en azından bir tohumum toprakla buluşacak, bunu biliyorum. Filizlenecek, köklenecek ve büyüyecek. Belki kimse beni bilmeyecek, olsun önemli değil. Güneş beni görmediği, dağlar sesimi duymadığı için utanacak ya... Bu bana yeter.'" Ne saçmalık değil mi; umut varsa gelecek vardır, var olmak, sizin bilmenizi istemem, derinliklerde ağaç -tam bir kalasım- sessizliğim, yanmak ve filizleri savurmak, hele de onların büyüyeceğini hayal etmek ve hiç olduğunu bildiğim hâlde "bana yeter" kelimesini kullanmam. Saçmalık değil mi? Evet, saçmalık.

Defolu da olsa insanın kendisini bilmesi güzel değil mi?

"ki" eki konusu geçti biraz önce evet... "ki" eki üç farklı şekilde kullanılır ama ben ayrı yazılan yani bağlaç olarak kullanılan şeklini seviyorum. Sanki beni tamamlıyor. Cümleyi tamamlayamadığında bir "ki" eki yaz, baştan toparlama imkânın olsun. Dilimize, bir gün ben doğacağım için girmiş gibi geliyor. Kullanan diğer insanlar, beni taklit ediyormuş gibi düşünüyorum. Ve mutlu olduğum minik minik anları -minik an, andan daha kısadır- yaşamamı sağlıyor. İçimdeki enerjiler -ateş taşlarının çıkardığı kıvılcımlar gibi lakin onlardan daha ufak- çarpışıyor. Büyük patlama öncesi öncü kıvılcımlar onlar. Aslında bu konuya girmeyi hiç düşünmüyordum ama yeri geldi. Birkaç kelam etmek gerekir. Büyük patlamamı, yeni bir evrende yeni bir yaşam oluşturmam olarak tanımlarsak yanlış olmaz. Benim yolumun sonu yok. Ben ölümsüzüm. Buradaki ölümsüzlük, bedenle alakalı değil. Fikirlerimle veya benimsediğim fikirlerle... Burada tırnak açma gereksinimi duyuyorum. (Bence cennet-cehennem-Araf denen evrenlere -terimlere- gidecek kişiler; iyi-kötü-arada kalarak üçe bölünüyorlar. Ama gözlemlerim sonucunda bana göre iyi-kötü olarak değil de fikirleri ve yaşam tarzları bakımından matematiğimizin yetmeyeceği bir sayıda -sonsuz artı bir olarak düşünebiliriz- cennet-cehennem-Araf var. Belki de her insanın kendi evreni vardır. Büyük patlama diyordum. Benimki bir tane olup hâlâ daha bitmiş değil. O anlattığım minik kıvılcımların çoğalmasıyla uzaktan bakıldığında bir

yanardağ patlamasından daha büyük görünen bir patlamadan bahsediyorum. Virüs gibi bölünerek çoğalmaktan bahsediyorum. Gereksiz oldu, ilk başta planladığım gibi bu konuya girmemem gerekirdi ama işte ben yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde yaptıktan sonra pişmanlık duygusunu yaşıyorum. Bu benim alışkanlığım oldu. Alışkanlıklarım... Bunlar da ayrı bir konu...

"Keşke" kelimesini kullanmadan tekrar başlama imkânım olsa nasıl yaşamak istediğim hakkında bir-iki cümle yazmak istiyorum. Evet, bunlar hayal -umut demiyorum çünkü hayal ve umut aynı yolun yolcusu değildir- ve sen hayallerin saçmalık olduğunu bilen veya inanan bir kişisin -"ki keşke" sen de benim bir kişi olduğumu görebilseydin- olsun yine de bunları anlatmak istiyorum. İlk olarak katil olmak isterdim. Kiralık katil... Kimi neden öldürdüğümün sorumluluğunu almadan, insanları bu çileli dünyadan kopartarak onları huzura kavuşturmak isterdim. Öldürdüğüm insanların diğer evrenlerde daha huzurlu yaşamaları için dua etmeyi de ihmal etmezdim. Belki gecelerimi -burada kendi gecelerimi söylüyorum- onların isimlerini zikrederek geçirirdim. Ben isterdim, ben öldükten sonra devamlı ismimi anan birisinin olmasını. İşte bunun için katil olmak isterdim. Belki saçma gelecek ama -ben- isterdim. (Cümle içindeki bazı ben kelimelerini tırnak yahut tire içine alıyorum. Bunun sebebi, orada ben kelimesinin gereksizliği ama -ben- kullanmak istiyorum.) İkinci olarak hırsız olmak isterdim. Lakin öyle yüz kızartıcı olanından değil...

Malını çaldığım kişiye bile "helal olsun" dedirtecek tarzda bir hırsız olmak isterdim. Aylarca, yıllarca planlayarak; ince ince işleyerek gerçekleştirilecek hırsızlıklardan bahsediyorum. Banka gibi yerler değil, para ile mutluluğu eş tutan kişilerin mallarını çalardım. En büyük mutluluğun huzurlu nefes almak olduğunu göstermek için... İnsanlardan nefret edenlerin mallarını çalardım. Yalnızlığın ilahi bir durum olduğunu göstermek için... Kendi ruhumu çalardım mesela... Bu öğretmek için olmazdı. Yalnızlık, yaşamımda acı çekmemek için olurdu. Ve kendime "helal olsun" derdim. İşte böyle bir hırsız olmak isterdim. Belki geç kaldım ama en güzel tarafım kafamda böyle yaşayabilmem. Yetkin oldum insanları öldürdüm, öldürdüğüm insanların gözlerine baktım, baktım da ne oldu? Koca bir hiç! Çünkü insanları huzura kavuşturmak için öldürmedim. İntikam için öldürdüm, onlar hamile eşimi öldürmüştü; onun için öldürdüm. Beceremedim, beceremiyorum, beceremeyeceğim. Huzurlu yaşamın hazzını hissedemedim, hissedemiyorum, hissedemeyeceğim. Mesela trans kadın oldum, kendimi çarmıha gerdim, Mesih'in kendisi oldum. "Baba, baba beni neden terk ettin." diye sordum. O zaman anladım yalnızlığı. "Tanrı'm!" diye seslendim. Sağımdakini cennete aldım. Solumdakinin gözünü kuşlar oydu. O çarmıhta öldüm baba. Kimse yoktu, yalnızdım. Sağımdaki çarmıh da boştu, solumdaki de... İzleyen de yoktu. En kötüsü Tanrı da yoktu, o benden önce ölmüştü. Ölmeden önce yoldaşımızdı. Ama ölmüştü.

Gerçekten yazmak istediklerimi yazamadıkça uzayan bir mektupta anlamsızlıklar büyüyor. Değersizlikler yükseldikçe başım dönüyor. Kimse bilmiyor ama "ben" yüksekten korkuyorum. Gökdelenlere çıkıyorum lakin cesaretimden değil ha... Aptallığımdan... "Baş"la "son" arasına giren kelimeler ne kadar çoğalsa da olmayacak, bunu şimdi anladım. Yazmaya niyetlendiğim her zaman bir tire giriyor araya ve konuyu bölüyor. Bölüyor be baba... En azından bu yazdıklarım bana "baba" kelimesinin basitliğini kabullendirdi. Benim için çok sıradan bir kelime olduğunu gösterdi. Baba... baba... baba... Belki ileride sevgili baba diyerek de yazarım, yazarım ne olacak...

Sevgili Baba,

Sözlerime başlamadan önce demek istediğim tek bir gerçek var: Basit kelimeleri süslemek ve yazmak üstüne ustayımdır. Bu seni yanıltmasın. Biraz daha yazmaya devam edersem bahsettiğim baba karakterini dahi yaratıp kelimeleri inci gibi dizmeye başlayacağım. Lakin bunu yapmayacağım. Buradaş yazanlar içimden geçenler değil ama en azından içimden taşanların kırıntıları ve tamamı gerçek... Bu şekilde bitecek. Gerçeklikten dışarıya çıkmayacağım.

Hani başlarda "Hiç"ten yani benden bahsetmiştim hatırlarsan. İşte o "Hiç"i de yazdım ve oynadım. Burada yazanları eğer beni tanıyan biri okursa kurgu yaptığımı ve "Kocaman Hiç"in ben olduğumu anlamayacak. Ama seyirci ismi olmayan karakterin isminin hiç -Buradaki h küçük... Özel isim değil.- olduğunu öğrenecek veya benim yönlendirmemle böyle oldu-

ğunu düşünecek. O çocuk; şizofreni hastası, ben değilim. O arkadaşlarıyla konuşuyor, o sebeple hasta; ben, arkadaşlarımı yazıyorum. Bu nedenden ben saygı görüyorum. Ben normalim, o değil; o hasta, ben değilim.

"Ben sana dedim. Ben sana dedim. Ben ıskalamam." Bu sözler kulağımda çalan türkü içerisinde duyulan dizi replikleri... Ben en çok kendi canımı yaksam da yaparım. Yaptım da... Ağabeyime -abi yazmak daha mantıklı geliyor ama işte kural, bazen uymak gerekir- yazacağım çok mektubum var ama sana yok. Son satırlarım bunlar. Bir halt anlatamadım ama olsun, yazdım ve kendi kaderimi yönlendirdim. En azından içimdeki "yapmadım" duygusunu yok ettim. Sen kabullenmesen de ben buradayım. Gitmiyorum, savaşıyorum. Daha yazacak çok hikâyem - Gerçi hepsi yarım kalacak, benim özelliğim de yarım kalan hikâyeyi yazma başarımdır.- var. Onları yazmalıyım. Kabil, Tanrı ile savaşmak için cennete gidecek... Pekcan neden ölmeli... Sevdiği için kardeşini öldüren keskin nişancı var. Var da var baba, bir sen yoksun.

Yok, olan tek gerçek ben...

Ben bir Ömür'üm baba... Ömür bir ben... Nefretim bundan değil mi? Biliyorsun! Bundan dolayı beni hiç sevmedin. Hiçbir zaman da sevmeyeceksin. Canın sağ olsun. Bu dünyada bir çocuğun başına gelebilecek en büyük acıyı yaşarken -ben- yalnızdım. Yalnız da ölürüm -ben- baba. Senin canın sağ olsun. Rabb'im sana çok uzun ömür versin. Lakin benden uzakta...

Elveda Baba...

Sevgili,

Sevgilim, diye başlık atmayı ne çok isterdim bu mektuba. Ama olmuyor, tek bir harf kala kaçtın gittin. Kaçtığın günden bir gün ileriye gidemedim. Geçmişin içinde kör Mecnun misali dolanıyorum. Bir de üstüne resimlerini görüyorum öğle vakti arkadaşlarınla Altı Üstü mekânda... Gülüyorsun, ellerinle beden dilini konuşturuyorsun. Sonra, "Hastayım ben..." diye yazıyorsun. Eh üstüne de hasta çayı resmi atıyorsun. Daha ne olsun. Ya gerçekten hastasın ya da resimlerde çok iyi numaracı. Evet evet ben seni tanıyamadım çünkü sen yıllar önce kaçtın. Yine de ben sana inanıyorum, hastalığını bana gönder gelsin. Senin çoooook işin vardır. Benim yok, yolla gelsin.

Şimdi sana söz hakkı doğdu, duramazsın. "Ben mi kaçtım?" diye sorarak tüm suçu bana yıkarsın. İnan bugün de gelecek olsan, gene gelmezsin, yine kaçarsın. Sen kaç ya. Gelme. Evet en iyisi bu. Ne de olsa yaptığın en iyi iş bu. Gelme... Okurken "Laf

mı? Neyse..." diyerek araya giriyorsun. Hissediyorum. Ne haddime. Sadece gerçekler. Laf atmak yok.

Tamam tamam bu konuyu yıllar sonra bir yerde karşılaştığımızda ayrıntılı konuşuruz. Dur. Yok. Sen yine kaçarsın. Kulaklarım çınlıyor, "Sözünü tutmayan ben değilim." Evet, tutmayan sen değilsin, sen kaçarsın. Tarihler yalan söylemez. İnsanlar gerçekleri kendi çıkarları doğrultusunda gösterir. Mesela şimdi sözünü tutmayan ben oldum. Tarihi böyle görüyoruz. Ama tarih böyle yazmıyor. Ya da şöyle diyelim sen tarihi öyle okuyorsun.

Bugün üstüme gelme. "Tutunamayanları" okuyorum, kafam karıştı.

Sen resmini attığın çayını iç. Battaniyeye sarıl. Dinlen, iyileş. Ondan sonra istersen Osmanlı Tarihi'ni baştan yazarız. Olmadı Selçuklu, o da mı olmadı Orta Asya Türklerini... Ya da daha eski olsun dersen, Yunan mitolojisini, daha da eski yok olan Mu kıtasını. Anladım. İlk günahtan başlayalım. Sen meyveyi yersin. Cennetten kovuluruz. Tanrı bana sorar, ben seni suçlarım. Sen yılanı. Tanrı üçümüzü de cezalandırır. Ben sana üzülürüm, sen bana kızarsın, Yılan ikimize de güler. Sonra insanlık tarihini bambaşka şekillendiririz. Bizim çocuklarımız birbirlerini öldürmez mesela. Kan akmaz. Dur bulacağım. Evet, büyük kardeş ufak kardeşinin (Şimdi isimlerini koymayalım ne de olsa bizim hiçbir zaman çocuğumuz olmayacak.) Tanrı'ya sunacağı sunağını çalar, uzaklara kaçar. Böylelikle kıskançlık olmaz. Kötülük, çalmak ve kaçmak üstüne kurulur. Ölüm olmaz. Lakin dünyayı

başka yönden kirletmiş oluruz. Ve kaçınılmaz tufan olur. Ben gemi yaparım. Gemide sadece biz oluruz. Ne çocuklarımız ne de hayvanlar, bitkiler olur. İşte o vakit Tanrı'ya dua ederim, zamanı durdurması için, senin kaçacak yerin olmadığı için... Beni duymaz ben Tanrı'ya küserim. Yeni dünyada ilk günahı işlemiş olurum. Yağmur durur. Gemimiz kutuplarda buz dağına çarpıp parçalanır. Sen suya düşersin. Soğuk suya atlarım. Seni sala çıkartırım. Ben suda kalırım. Ama ölmem. Sular çekildiğinde sen kaçarsın, dünya bomboş kalır. Tarih biter. Ben donarak ölürüm. Şimdi oldu. Sen ölme, sen yaşa.

Bak ne Orta Asya ne de Avrupa Tarihi kaldı geriye, şimdiden tarihi değiştirdik. William Shakespeare, Romeo ve Juliet'i yazmadı. İnsanlar seyredemedi. Paris Helen'e aşık olamadı, Truva Atı inşa edilmedi. Süleyman Hürrem'e tutulmadı, Şehzade Mustafa katledilmedi. Osmanlı yıkılmadı.

Kafan karıştı değil mi? "Çok derin mevzular anlatıyorsun" diye söylenirken "Giden ben değildim." diyerek de yazılan tarihin değişmeyeceğini dikte ediyorsun. Hatta kendini üste çıkarmak için roman yazma düşüncesi kafanda şekillendi. Uzun, sayfalarca sürecek bir roman...

Sen iyi değilsin, neden bahsediyorsun. Sadece bir gün karşılaşırsak konuşacak mısın, onu söyle yeter. Tutmuş tarih falan diyorsun. Yüksek sesle gülme krizine gireceksin, sonra beni suçlayacaksın. Vazgeçtim şimdi cevap verme. Şimdi hatırladım, sen hastasın. Hani sizin psikolog hanım var ya ona uğrasana. O

sana iyi gelir. Dengenle falan oynamıyorum. Doktor sana ilaç yazar. Sus araya girme. Biraz konuşur. Ama seni anlamaz. Anlamış gibi yapar. Sende inanırsın.

Bu kadar. Çözümledim yani seni. Üzül kendine. Umutsuz vakasın. (Son dört cümlem aslında senin kurduğun cümle, ben onları kendim söylemiş gibi yazdım.) Çayını içtin mi? Üstüne battaniyeni aldın mı? Romanını yazdın mı? Tarihi değiştirdin mi? Ya da psikoloğa gittin mi? Doktorlar yalan konuşur, gitme... "İyiyim!" Sadece insanı uyuşturur, kandırırlar, gitme... Bence sen yat. Ya da kalk yemek yap yanmış salçadan, soslu, taş gibi fasulyeden (ya da pişmekten ezilmiş). Şimdi yapma, "Tamam seni anlıyorum." falanlara, kelimelerin arasına girme, bırak bu sözleri de yaptığın yemeğin resmini sosyal medyaya at. Ama kimseye yedirme, sadece ben yiyeyim. Yoksam dök. Laf ederler üzülürsün, üzülürüm. Ben yerim hem de hiç şikâyet etmeden. Belki söylenirim ama seni kırmadan.

Hadi kalk doktora git. Doktor sana ilaç yazacak sakın içme... Ne olur içme... Psikologlar yalan konuşur, anlayamazlar. Özlemedim-özlemedim sana ne... Sen gitme, yat. Çayını iç. Battaniyene sarıl. Roman yaz. Ben okurum. Hem de her harfini beynimin bir köşesine yazarım. Eksik kalan "m" dibi olmasın diye. Unuttun değil mi? Sevgili-Sevgilim! Dur roman diyorduk. Sonu mutlu bitsin. Gelme. Sonunda onlar buluşsunlar. Ama olmaz, mutlu biterse satmaz. İnsanlar ağlamak ister. Onlar ağladıklarında mutlu olurlar. Çünkü kendi hâllerine ağlayamazlar. Ama yazılanlara

ağlarlar. Sen doktora git. Psikolog hanıma. Lakin konuşma, sadece gözlerine bak. O zaman ilaç yazar. Çünkü anlattıklarını anlamayacak. Ağladığını sanacak. Önce kendini, sonra seni kandıracak. Anlayamaz. Yaşayan benim çünkü. Sen değilsin. İlaç verecek, içme. Sen gitme... Yat. Çay iç. Battaniyeye sarıl. Roman yaz. Ama yazma üzülürsün.

Saçmalamayı bırak, bir dahaki karşılaşmamızda kaçacak mısın? Onu söyle! Ya da yaz. Boş ver ne diye yazacaksın. Tanıştığına memnun olduğunu üstüne bir de kendime iyi bakmamı söyleyip kaçacaksın. İnsanlar manyak (Bu lafı Poyraz Karayel'den çaldım. Pardon, Ahmet Poyraz Karayel.), ben ayrı bir manyak. Bu oldu. Ve son oldu. Bütün konuşmanın sonu oldu. Devrelerin yandı. Edebiyatın sonu oldu. Dur delirme! Doktora git. Konuşma dinle. Çayını iç. Battaniyene sarıl. Yok gitme. İlaç verecek içme. Tarih. Tarih vardı yok oldu. Yok duruyor, yanlış okuduk.

Aslında tüm yazdıklarım, yazmaya çalıştıklarım yedi kelime, yedi olanların temsilcisi. Hasta mısın, değil misin? Yalan mı yazdıkların, doğrumu? Hastasın yatıyorsun ve ben senin ateşini çıkarttım. Uuuu burada dur. Kelimeler tükendi. Sen yat, dinlen, iyileş. Ben korktum, susuyorum. Teşekkür etme, neden korktuğu sorma, diyeceğim lakin sordun bile değil mi? Çıkan ateşinden. Çünkü bu ateş hastalık ateşimi yoksa diğerinden mi bilmiyorum. Ve en önemlisi öğrenme imkânım da yok.

Yine erken öleceğinden konuşma! Daha zamanı var. *"Güzel günler göreceğiz, güneşli günler..."* ola-

cak demişti şair. Şimdi umuyorsun değil mi? Ama yalan söyledi şair Nazım Hikmet Ran. Hiçbir zaman gelecek güzel olmaz. Her daim daha kötü olur.

Ağabey,

Ölüm dün gece kapıyı "Tak... Tak... Tak..." çalarak geldi. İnanmayacaksın biliyorum. Lakin yarın gözlerinle gördüğünde maalesef inanacaksın. Bu sana son mektubum -Aslında ilk mektup, tersten başladık.- anlatmaya dünün aydınlık saatlerinden başlamalıyım ki pazılın eksik parçalarını tamamlayabil...

Başımı kaldırdığımda güneş kavuracak gibi görünüyordu. Ama hava tam sevdiğim gibi hafif esintiliydi. Bilirsin -Daha doğrusu zamanla beni tanıyınca öğreneceksin.- güneşi sevmem. Yakıcı sıcaklığı, soğuk cehennemi hatırlatır bana... Yanlış okumadın, "soğuk" yazdım. Orada kasvetten ve ruhunu parçalayan ince tizli sesten başka sadece karanlık var. Ateş olsaydı, insan görürdü ve durmazdı, yine cinlik peşinde koşardı. Ondan orası karanlık... Toparlıyorum. Kaldırımda masası olan kafenin, bahçe bölümünde en dip masada oturuyordum. İkinci miydi, üçüncümü kahvemi içiyordum. Tektim... Bunu çoğu zaman yaparım, huzur verirdi düne kadar. Hani filmlerde olur

ya birisi zamanı dondurur; insanlar, cisimler olduğu yerde kalır ama kendi hareket edebilir. İşte aynısı oldu. Tek farkla; hareket eden ben değildim. Oydu ölümün ta kendisi... İliklerimde hissettim. Zaman durdu... İnsanlar durdu... Yere düşmekte olan bardak bile durdu... Ben durdum. Ama o karşı kaldırımda önce beni seyretti. Hareket edemiyordum, tam karşımdaydı. Kahvemi yudumlarken gözlerimi yukarıya kaldırmıştım, onu gördüğümde işte o an durdu zaman, durdu dünya -Son dört kelime şarkı sözü, Cem Karaca'nın tamirci çırağından arakladım.- kahvemi içerken gözlerimi yukarı kaldırınca karşıya bakmış oldum. Neden baktım, sonradan öğrendim. "Tak... Tak... Tak..." sesinden sonra oraya geleceğiz. Bildiğin insandı. Boyu uzundu. Omuzları geniş. Teni esmerdi. Ama yüzünü seçemiyordum, taktığı şapkanın gölgesi çok koyuydu, olağandan daha karanlıktı. Sanki sonu... ucu bucağı olmayan bir mağara gibi tarif edebilirim. Üstünde sıcak yaz gününe rağmen palto vardı. Eski, yamalı, çoğu yeri yıpranmış astarını seçebiliyorsun. Elleri paltosunun cebindeydi. Sanki birisi gelecek onun paltosunu çalacakmış gibi sıkı sıkı tutuyordu. Anlayamadım, anlamadım.

Mektubu baştan okumam lazım, konuyu o kadar çok dağıttım ki ne yazmayı düşündüm ne yazdım, düşündüklerimin ne kadarını yazdım veya alakasız ne kadar kelime ekledim bilmiyorum, bilemedim. Ama okuyamam, okursam kâğıdı yırtma ihtiyacı duyacağımı biliyorum. Daha doğrusu parçalayacağımı biliyorum. Nerede kaldığımı yanlış hatırlamıyorsam gördüğüm adamdan başlıyorum.

Bir vakit beni izledi. Duran hayatın içinde bir o yürüdü bir de paltosu hareket etti; hareketsiz kalan dünya denen evrende -Dünya evrenin bir parçası derler ya bence değil. Dünya evrenin ta kendisi!- yola indi, yürüdü, refüjü geçti, yürüdü, kaldırıma çıktı. Hani düşmekte olan bardak demiştim ya... O fincanmış, garsonun tepsiden düşürdüğü kahve dolu fincan... O adam fincanı eline aldı. Yere doğru dökülmekte olan kahveyi en alttan başlayarak fincanın içine doldurdu. Onun değdiği her şey hareket ediyordu. İşte o zaman anladım bardak değilmiş, kahve dolu kahve fincanıymış.

Ne fark ettim biliyor musun? Adamın yüzünü! Kahvesini aldıktan sonra kaldırımdaki beni gören boş masaya oturduğunda güneş adamın yüzüne vurdu. Sakın gülme, güneş ışınları bile donmuş, adam karşı kaldırımdayken güneş arkasındaydı. Şapkası koyu gölge yapıyordu ya işte aynen o şekilde duruyordu adamın yüzü. Yaklaştığı için biraz daha seçilir gibiydi ama mağara hissi duruyordu. İnce bıyıkları vardı, sarışın gibiydi. Neyse daha fazla ayrıntıya girmeyeceğim, o anları hatırladıkça dudaklarımın yandığını hatırlıyorum. Kahve içerken donduğum için tüm o geçmeyen zamanda sıcak kahve -ben kahvemi ekstra sıcak içerim- dudaklarımda durdu. Kahvesini içtiğinde olmayan saatini bana gösterdi ve ayağa kalktı, bana doğru yürüdü, paltosunu havalandırdı, beni paltonun içine aldı.

Evimde masanın başında oturmuş bir elimde şarap bardağı diğer elimde sigara vardı. Kafe masası ve

evimdeki masa arası yok. Sanki olduğum yer kaydı gitti. Evim kayarak geldi. Tek anlamadığım şarap nereden geldi çünkü birkaç gün önce şarabım bitmişti, almaya da param yoktu. Etrafıma bakıyordum. Anlamadım, anlayamadım. Sigaram yanmıyordu, yaktım. Şarabımdan bir yudum aldım -Yalan yok hepsini içtim- sigaradan bir nefes daha aldım. "Tak... Tak... Tak..." işte ölüm kapımı çaldı. Mektubun başına döndük. *"Ölüm dün gece kapıyı "Tak... Tak... Tak..." çalarak geldi. İnanmayacaksın biliyorum."* Kalktım kapıyı açtım. Ölümün geldiğini bilmiyorum. Daha yaşadıklarımı sindirememiştim ki gelen kim diye düşüneyim. *"Açtım kapıyı, açmak istemedim ama açtım."* -#BirKırkÜçRatGaraj- reklam yaptım, inşallah vergi memurları kapıma dayanmaz. Evet, ölüme kapıyı açmıştım. Burada bir şeyi itiraf etmem gerek. Ölümün geldiği bilseydim o kapıyı çalmadan kapıda onu beklerdim.

Yüzündeki o karanlığı görünce olanları ve ölümü ilk gördüğüm anı hatırladım. Kenara çekildim, içeriye girdi. Oturduğum sandalyenin karşısındaki sandalyeye oturdu. Ben de yerime geçtim. Şarap şişesini gösterdim. Başını yok anlamında salladı. Sigara uzattım, "Öldürür, içme." dedi. Ölüm esprili geldi. "Zaten çok vaktim yok, belki bu dalı bitiremem." dedim. Gülümsedi karanlığın içinden. Sigaram bittiğinde aileme veda etmem için mektup yazmamı söyledi. Benim kimsem yok ki, ne annem ne babam ne de kardeşim. Çocuklarıma veya eşime veda mektubu bırakamam, bırakmam bir yaşam onun ağırlığının altında kalmasınlar diye. "Abine yaz." dedi.

İşte ağabey ben seni o vakit tanıdım. Hiç doğmamış ağabeyimi tanıdım. Ağlamak istedim be ağabey... Neden bunca zaman gelmedin de ölüm kapımı çaldığında geldin. Düştüğümde, yalnızlıktan çıldırdığımda neden gelmedin be ağabey? Al bundan sonra sen kahır çek... Tersten başlıyorum, ilk-son mektubumu oku, sana daha çok yazacağım. Dostoyevski'nin dediği gibi; ben de paltodan çıktım.

İçimdeki Name

Bu sabah, yattığım koltukta uyandığımda balkon kapısının açık kaldığını gördüm. O an senin bana kapıyı açık bıraktığım zamanki kızgın hâlini hatırladım. Sana inat o kapıdan balkona çıktım. Yağmur yağıyordu. Senin yağmuru sevmediğin geldi aklıma. Birkaç damla gözyaşı aktı gözlerimden, yağmurla birlikte yüreğimin en derin yerine. Arkamı döndüğümde saksıdaki menekşeleri gördüm. Pencerenin önünde duran, ellerinle diktiğin, sevginle büyüttüğün aşkımızın çiçekleri kurumuşlardı. Sadece bir yaprağı hariç... Sanki o yaprak senin gelmeni bekliyordu. Kızdım ona: "Bekleme, gelmeyecek!" diye. Sonra içeriye girdim.

Senin hatıralarınla dolu odada, senin hayalin geziyor ve bana gülümsüyordu. Aradan geçen üç yıla rağmen her şey aynıydı. Yatak örtümüzü bile değiştirmediğimi ve kullanmadığımı fark ettim, senin kokun kaybolmasın diye. Duvardaki fotoğrafının yerinden hiç inmediğini, sırf beni kızdırmak için aldı-

ğın büyük çalar saatin çalma zamanının senin gittiğin ana ayarlı olduğunu...

Evet, üç yıla rağmen her şey aynıydı. Senin yokluğun ve ben hariç...

Kar Tanesi

İstanbul'da koğuşumun penceresinden yağan karı seyrediyordum. Gözümün önüne geçen kış parkta yürüyüş yaparken başlayan karla beraber senin ağlaman geldi. Bir anda, "Yerde biriken kar nedeniyle gidemeyeceğim." diye ağlıyordun.

Bense gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Sen ise anlatıyordun; kar tanelerine bastığında içinin hoş oluşunu, çıkardığı sesin kulaklarında çınlayışını. O kadar içten anlatıyordun ki sanki bu sadece bir kar tanesi değildi, uzun bir hayat hikâyesiydi. Şu an kurduğun kelimeleri tam hatırlayamıyorum. Aslında o anda seni dinlemiyor, sadece seni seyrediyormuşum. Kar hızlanınca, "Yağma! Belki dışarıda tek başınadır." diye bir sitem gönderdim gökyüzüne. Bir anda kar durdu. Bulutların arkasından güneş yüzünü gösterdi. Sanki duymuştu içten gönderdiğim yakarışımı. Güneşle birlikte neşe kapladı ruhumu.

Belki de sen Ankara'da, yine bir parktaydın.

Belki de yine kar yağmaya başladı.

Belki de benle beraber geçen kış geldi aklına.

Belki de sen de bir sitem gönderdin gökyüzüne.

Belki de ondan durdu kar, açtı güneş.

Kim bilir Tanrı'dan başka?

Belki de ne kar yağdı ne de sen parktaydın. Ne güneş açtı ne de unutulmuş bedenim geldi aklına.

Bilmiyorum...

Belki Öldürür

Yazmak istiyorum. Ne yazdığımın, ne kadar yazdığımın önemi olmadan, sadece yazmak... Saat sabaha yaklaşıyor, uyuyamıyorum. Dakikaları sayarak uyumak istiyorum, saymak yetmiyor. Bu sadece kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor. Küfretmek istiyorum avazım çıktığı kadar. Ama geçmişime bakıyorum, zaten hep küfretmişim bağırarak. Anlayan da olmamış. Şimdi yazarak haykırıyorum, yine anlayan olmuyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

İçiyorum. Eskiden zevk için içiyordum, şu an ise sakinleşmek için... Eskiden içki bana güzel gelirdi, şu an ise acı... Eskiden az içerdim, güzellik bitmesin diye ama şu an çok içiyorum, acı acıyı bastırsın diye. Sigaradan zevk alırdım, şu an ciğerlerimi tıkadı. Şimdi daha fazla içiyorum belki öldürür diye. Çünkü ölmeye cesaretim yok.

Ya anlamıyorum! Kabuğunu kıran insanı neden ezmek isterler? Bunun hakkında düşünüyorum, düşündüğüm için üstüme geliyorlar. "Düşünmenin ne-

resi kötü?" diyorum, bunu sorduğum için beni hemen suçluyorlar. Onlara boyun eğmeye başlıyorum, gücüm kalmayınca bu kez de benden akıl istiyorlar. Artık ne sigara ne de içki bana yardımcı oluyor. Sonunda buldum ne durumda olduğumu. İki dünya arasında sıkışıp kalmışım. Bu durumdan kurtulmam için bana tek bir nokta lazım: hikâyelerimi yazdığım gibi hayatımı baştan yazmak...

Yazılamayacak Anı

Kimsenin olmadığı yollarda yürüyorum. Yüreğimi saran bir an önce ona ulaşma isteğimi bastıramıyorum. Her adımda biraz daha yaklaştıkça evine, daha da hızlanıyor adımlarım, kaybettiğim zamanın ağırlığına inat. Sana ulaşmak ve "Geldim sol yarım." demek istiyorum. Uzaklardan evini görüyorum. "İşte, sonunda!" diyerek koşmaya başlıyorum. Bahçe kapısına geldiğimde duruyorum. İçim sızlıyor; kapıyı açık, camları kırık görünce haykırıyorum: "Yok, geç kalmış olamam!"

Merdivenden çıkarken adını haykırıyor olmamdan başka bir şey hatırlamıyorum. Kapı... Olamaz... Kurşun... Kapıda kurşun izleri... Gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor, akan damlaları silmeye yetişemiyorum. Koridordayım, yavaş adımlarla odana doğru yürürken yere düşen fotoğrafını buluyorum. Üstünü toz kaplamış ama gözlerin hâlâ belli oluyor, onlara bakıyorum. Elimle fotoğrafının tozunu siliyorum. Bu benim çektiğim fotoğraf ama ben ilk defa görüyorum. Odanın kapısını açtığımda yatağının üstündeki kanı görüyorum. "Bitti sol yarım, geldim!" diyorum. Ya-

vaşça yatağına, kanının yanına oturuyorum. "Buraya gelmeye geç kaldım, biliyorum. Bu sefer ben de seninle aynı yerden yanına gelmek için bir kere daha yola çıkıyorum." diyerek belimden silahımı çıkartıp kalbime dayıyorum. Kanlarımızın bir olduğunu görerek gözlerimi kapatmak istiyorum. Tetiğe basıyorum, iğnenin mermiye vurma sesini kulaklarımda duyuyorum. Evet... Sonunda bir olacağız, çok mutluyum. "On sene burada olmak için çektiğim her acıya değdi." duygusu içinde yatağına uzanıyorum. Yüzümün güldüğünü biliyorum. Çünkü sen karşımda durmuş bana bakıyorsun.

Romanlarda Yaşamak

Neden yazdığımı soranlara, "Delirmemek için..." diyorum. Ama onlara "delirmemek" kelimesinin alt anlamlarını, binlerce parçaya ayrılan kollarını anlatmıyorum, anlatamıyorum. Vakti olanlar "Başka?" diye sorduklarında, "Ölümsüzlük için..." diyorum. Yine de alta gizlediklerimi söylemiyorum, söyleyemiyorum. Kitaptan anlayanlar, "Daha fazlası vardır." diyorlar. Bu sefer de önce gülümsüyorum, gözlerimi kaçırıyorum. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Lakin nefes alışım yavaşlıyor. "Bir adım daha ileri git." diyorum, sanki cesaretim varmış gibi... "Mecburum..."

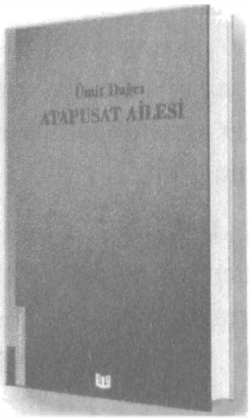
Romanlarda yaşamak, o anların gözlerinin önünde canlanması demek değildir! Ellerin bağlıyken, celladın önünde diz çökmüşken, kafana soğuk namlu dayanmışken, tetiği bastığını anladığında... Mermi çekirdeğinin başının arkasından girip yüzünün bir yerinden çıktığını hissetmektir. Ensenden tutan el seni bıraktığında yere düşerken, son anında romanlarda

yazmayanları, karakterin aklından geçenleri ve geçirmek istediklerini bilmektir. O ağlayamadığı için ağlamaktır. Olmayan toprağa mezar kazarak karakter için kendi ruhunu hiçlikte gömebilmektir.

Okuduğum romanların etkisinde kaldığım doğru, günlerce girdiğim hayal dünyasından çıkmadığım da doğru. Kendi yazdığım yazıların etkisinde kaldığım, yaşadığım hayatların kendi benliğimi yavaş yavaş yok ettiği de doğru.

Vaktim doldu. Romanlarda yaşamaya gidiyorum. Mutsuz olacağımı biliyorum. İsyan edeceğimi biliyorum. Belki yok olacağımı da biliyorum. Bilmediğim şey, ne zaman öleceğim.

Size anlatmadığım benim romanım yazıldı. Lakin sizler okuyamayacaksınız. Sadece ben biliyorum. İşte, romanlarda yaşamak böyle bir şey...

Atapusat Ailesi
Ümit Dağcı

"Askeri güç, vatanın bağımsızlığını ilelebet koruyamaz! Vatanın bağımsızlığı ebediyen korumak için bağımsızlığa inanmış bir millet ve milleti ayakta tutan aile birliğine ihtiyaç vardır."

Mehmet Kemal Atapusat

"Evlad-ı Fatihan'ın ilk öncülerinden olan ailemizin soy ismini, büyük dedemiz Merbutiyet Mehmet'e, bizzat Mustafa Kemal Atatürk tarafından verildiğini biliyorsun. Biz devletimizin koruyu ailelerinden sadece biriyiz. Biz Atapusat ailesi olarak Türklüğün varlık mücadelesi gösterdiği her yere silah gönderdik. Mîsâk-ı Millîciler yanında olduk."

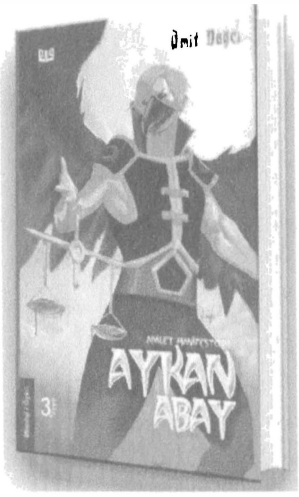
Makbule Atapusat

"Mustafa Kemal Paşa kurtuluş mücadelesini on yıl önce başlatsaydı başarıya kavuşabilir miydi? Bağımsızlığa kavuşmak için yapacaklarını çok uzun yıllar önce kararlaştırmıştı ve zamanın gelmesi için beklemişti. Biz bugün iç savaşa neden olacak bir karar aldığımızda kaybederiz, milletimiz kaybeder. Zamanı geldiğinde, yani halkımız kurtuluş istediğinde, biz öncü olmaktan başımızı cellat taşına koymaktan çekinmeyiz."

Mehmet Kemal Atapusat

"Yok öyle deme! Böyle ifade olmaz deme! Atalarımız her daim yaşananları masallaştırarak anlatmıştır ki çocuklar da anlasın cahil olan da! Bu ifadeyi kim okuyacak çocuk mu cahil mi bilmediğim için önden böyle anlatmak lazım."

İsmet Seyyah

Aykan Abay

Ümit Dağcı

Adalet Manifestosu

"Aksak Karga Alkan dedi ki; "Korumakla yükümlü olduğumuz insan ırkı kendini yaratan Tanrı'ya dahi başkaldırdı. Onlar yok edilmeli hatta bizlerin içinde olan insani tarafımız dahi yok edilmeli. Karga ırkı, yarı karga formunda yaşamalı ve insan formuna giren öldürülmeli... Bizler tekrar uçmanın sadece görev değil özgürlük olduğunu hatırlamalıyız."

Bazı ideolojiler vardır, dillendirilir ama yaşama adapte edilmez, edilemez. Belki ben ideolojimi dillendirmiş olabilirim ama bunun tam olarak gerçekleşmesini istiyor muyum emin değilim. Yaşam kaynağı nefes almak gibi görünse de akıllı varlıkların yaşam kaynağı yasadır. Yasa olmazsa yaşamlar biter. Gerçi doğru yasaların içinde de biten yaşamlar olabilir. Olsun bu sayı azınlıkta kalır.

"Peşimden uçun... Yasalarımızı korumak için peşimde yaşayın... ve öldüğünüzde huzuru bulun." dedim. Ve bağlarını çözdüm.

"Masumları koruyun. Hangi varlığın soyundan gelirse gelsin suçu yoksa onu koruyun. Masumları koruyun ki gelecekte çoğunluk masumlardan oluşsun, işte o zaman dünyaya adalet hâkim olur."

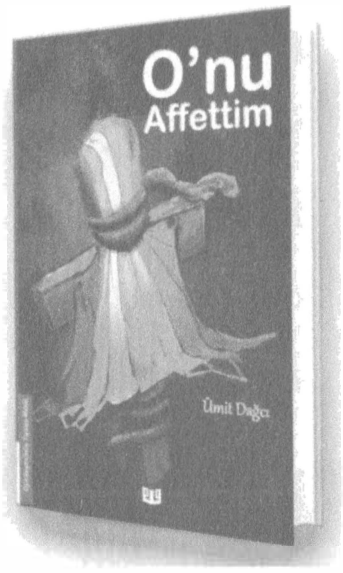

YanaNcak

Ümit Dağcı

Ben kim miyim? Kaldırımda yürürken arkasından baktığınız, karşı masanızda otururken iç geçirdiğiniz, âşık olup uğruna şiir yazdığınız, penceresinin önünde şarkı söylediğiniz; size kapıyı açan, sizi doğuran ve büyüten, size bakan, sizin derdinizi çeken... Kısacası ben her şeyinizim. Tüm bunları unuttuğunuzda da töre diye canımı aldığınız, dolmuşta tek kaldığında tecavüz edip kestiğiniz, sizden kendimi korumak için adalete sığındığımda kurşun yağmuruna tuttuğunuz, saçından tutup sürüklediğiniz, karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik etmediğiniz, saçı uzun, aklı kısa deyip kaşık düşmanı ilan ettiğiniz kişiyim. Ben bu ülkedeki kadınlardan sadece biriyim.

Alev

O'nu Affettim

Ümit Dağcı

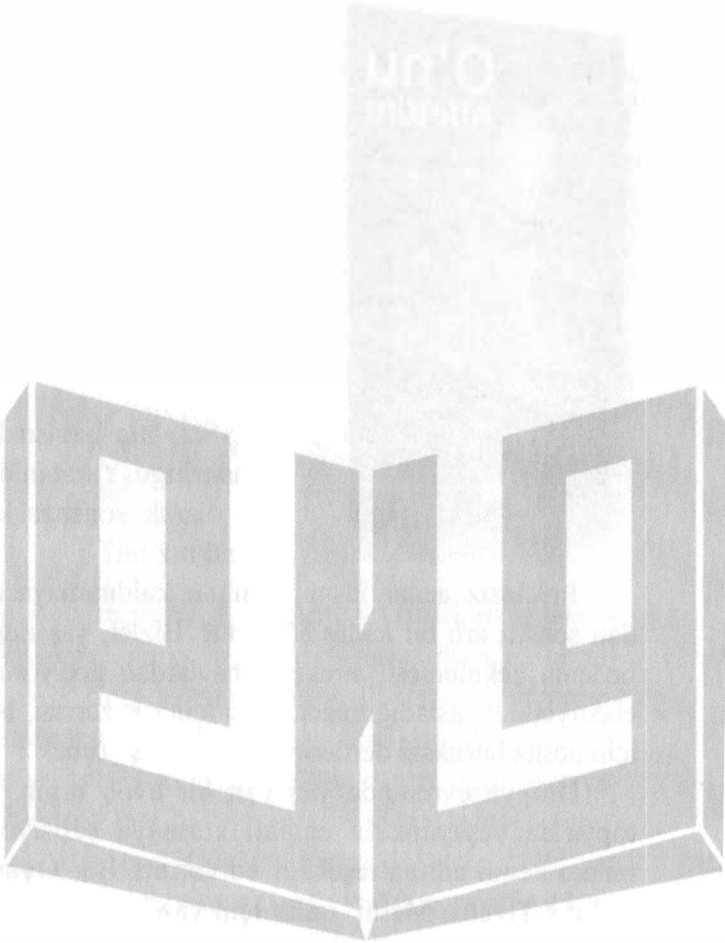
Siz hiç sonsuzlukta sonsuzluğu Yaratan'a kırgın olarak sonsuza kadar yaşadınız mı?

İmkânsız acılar insan zihninin kaldıramayacağından sonsuz artı bir kadar büyüktür. Bizler, yaşadığımız bedenin çekmemesi gereken sınavlardan geçiyoruz ve ebediyetle kıyasladığımızda orası için toz zerresi, burası için uçsuz bucaksız dertlerin içinde savaşıyoruz.

Ütopya evreninde yaşayan bir avuç insan, Distopya'da yaşayanlarla empati kurmaya çalışıyor ve onlara kendi adıma teşekkür ediyorum. Bu 'Öyküleştirilmiş Tiyatro Metni' onlar için yazıldı. Karmaşamızı asla yaşamayın.

Anlatıcı karakter tek bir kişi yahut birçok kişi, anlatılan hikâyedeki kişi kutsal bir varlık ya da bir insan, yaşanmışlıklar bir canın çektiği karmaşa veya canların hayatları. Ne fark eder, hepsi de aynı kelimelerin içinde.

Ayâsya'nın dediği gibi, *"Edebiyat karalamadır. Okurları iki çizgi arasında yürütmek değildir."* Ben edebiyatçıyım ve karaladım. Karalamanın içinde kendi yolunu bulmanız dileğimle keyifli okumalar diliyorum.

Ümit DAĞCI

BABAYA ve MEKTUPLARIM

İsim ve soy isim iki farklı kişiliktir. Ad sana aittir, soyad genlerinden gelen yaşamdır. İnsanlar iki ismin bütünlüğünde yaşamayı öğrendiklerinde rahat nefes alırlar. Lakin benim gibi adıyla soyadı arasında savaş içinde yaşıyorsa insan; hiç veya var olmak arasında kalır, nefesi sıkışır ve sadece yazar. Yazdıkları -kimilerine göre- anlamsızlaşsa da yazar. Minik bir nefes alabilmek için...

"Veda yaklaşıyor. Biraz sonra vedalaşacağız. Bu veda yeni bir başlangıç olmayacak. Bir bitiş... Yok, bitiş de olmayacak. Koskoca boşluk olacak, ben boşluğa sığamayacağım. Yetmeyecek ne yazarsam yazayım, vedadan önce yarım kalacağım. Yazamadığım için yarım kalacağım. Duygularımı anlatmaya yetmeyen edebiyatımdan dolayı yarım kalacağım. Tüm mektubu büyük harflerle yazsam sesim çıkmadığı için yarım kalacağım. Bu yarım kalma; yalnızlığımı da yarım bırakacak, yarım kalan yalnızlığımda yarım kalacağım. Ölümüm... Ölümüm de yarım kalacak. Sen bana ne yaptın biliyor musun?"

ELVEDA BABA...

facebook.com/vaveylayayincilik
twitter.com/vaveylayayinevi
instagram.com/vaveylayayincilik
www.vaveylayayincilik.com

ISBN 9786056912061

₺22

vaveyla